

Levegő József Arany Jánoshoz

borzoly (Kölcsműveim I. kötet, 1852-ben mely Aranyhoz
volt ajánlva, ezzel a verssel küldöztem meg.)

Ímhol én munkámat küldöm kegyelmednek,
Az kit dedicalsam vala kegyelmednek,
Vidúlcáza légyen abban kegyelmednek:
Igaz magyar szüvel nyujtom kegyelmednek.

Tantóbb lesz az varnaul, avvaq kemény kövél,
Az hideg karpatus roppant nagy kövél:
El nem vonhatja azt soha üdö és szél,
Én mondóm, állandóbb leszen az mindennél.

Azt az mulandóság veszege, nem bánja,
Néki nincs azon de semmi hatalma,
Mert kegyelmed nevet rajta írva látja,
Dízony ő megijed, soha meg nem bánja.

Énklesem gyakran nagy búbanatolat
Kalypro sívalma sem múlja azolat
Énklesem villámásos felleget
S vig madarak nyelvén csacrogó éneket.

De Cupidónak is vagyok abban vére,
Pennamnak mert gyatra, ő volt a vezere,
Akkor is jöve, mikor nem vettem észre
És bűbájosságos vére az egészre.

Immar Kezvelmed mindereket meglássa,
Honza' szerezet von, innen is meglássa.
Égyen minnyájunkon eguch böv áldása
S Kezvelmedre ténjen legbövebb hullása!

Datum in castro Udvarszoba Anno Dni quam
~~Lessem 1852 gondolonjuzuska.~~

supra.

Kezvelmednek igaz küve

~~Lessem~~
L. J. m. p.

